

[Thorvil Kristensen.]

en forøgelse af det fornødne omfang. Jeg tror, at det er realistisk at tilføje, at det bliver ikke nogen helt let opgave, så længe vi har en så høj beskæftigelsesgrad, som vi har haft i de senere år. Jeg synes, at erfaringerne peger i den retning.

Der er imidlertid et par tal i betænkningen, som det forekommer mig vanskeligt at forstå uden nærmere forklaring, og jeg beder derfor den højtærede forsvarsminister om at give en sådan. Det er meddelt i betænkningen, at hvis man skal gå fra den nuværende 16 måneders tjenestetid i hæren ned til 12 måneder, vil der kræves ca. 4 000 frivilligt nyansatte, altså ud over det personel, vi har i dag. Hvis man derimod vil nøjes med at gå ned til 14 måneder, vil der kræves ca. 3 000 frivillige. Det, som ved første øjekast undrer en, når man ser dette, er, at der ikke kræves ca. dobbelt så mange frivillige for at gå fra 16 til 12 måneder som for at gå fra 16 til 14 måneder. Den formindskelse af de værnepligtige styrkers størrelse, som sker ved at gå ned til 12 måneder, må vel dog være ca. dobbelt så stor som den, der sker ved at gå ned til 14 måneder; man skulle derfor antage, at det antal frivillige, der skal til for at gøre dette forsvarligt, også måtte være ca. dobbelt så stort som det, der skal til for at gå ned til 14 måneder. Jeg beder derfor den højtærede forsvarsminister oplyse, hvad der er grunden til, at man skal bruge ca. 3 000 frivillige for at kunne gå ned til 14 måneder, men kun ca. 4 000, altså 1 000 ekstra, for at gå ned til 12 måneder.

Bøgholm: Det forslag til lov om ordning af Danmarks forsvar, der i dag er til behandling i det høje ting, må bedømmes ud fra to synspunkter: dets mulighed for at skabe de militære forudsætninger for dansk udenrigspolitik og dens plus- eller minusværdi set i forhold til gældende forsvarsordninger.

Dansk udenrigspolitik har to hovedformål: at sikre landets fortsatte beståen og medvirke til fredens bevarelse. Til begge formål er der brug for et dansk forsvar. Jo mere dansk forsvar integreres i det store internationale forsvar inden for NATO, jo bedre vil det kunne løse sine opgaver, under den forudsætning naturligvis, at forsaret af

dansk landområde opfattes som værende af samme betydning for NATO som forsaret af andre staters landområder.

Det er af ganske afgørende betydning, at det danske forsvar i hele sin opbygning kommer til at svare til den aktuelle militære situation. NATO kunne gennemføre sin oprustning under beskyttelse af Amerikas atomherredømme. Denne amerikanske overlegenhed i det mest moderne og frygteligste våben eksisterer ikke mere. Derved er en ny strategisk situation opstået, der må indgå som en afgørende faktor også i vore militærpolitiske overvejelser. En angriber måtte tidligere gå ud fra, at ethvert overfald på et NATO-land straks ville blive besvaret af det amerikanske atomvåben; så længe der bestod en amerikansk overlegenhed på dette område, var dette militært mere værd end mange divisioner, og det muliggjorde at skabe militær sikkerhed gennem opstilling af meget svage konventionelle styrker.

Dette forhold eksisterer ikke længere. Der kan ikke længere regnes med, at Amerika vil sætte sit atomvåben ind over for ethvert angreb på et NATO-land og derigennem udløse en krig, der ville tilintetgøre samtlige amerikanske byer. De to stærkeste af vore allierede: Amerikas Forenede Stater og England, er i færd med at revidere deres militærpolitik ud fra en erkendelse af det nye i situationen.

Både det amerikanske og det engelske forsvarsministerskifte må ses som udtryk herfor. Den afgående engelske forsvarsminister Duncan Sandys gav i en berømt hvidbog udtryk for den opfattelse, at Englands forsvar måtte baseres på dets evne til massiv gengældelse, d. v. s. atomødelæggelse af en fjendemagt, og amerikansk politik har været baseret på det samme. Den nye engelske forsvarsminister Watkinson er slået ind på en ny militærpolitik, der synes at lægge hovedvægten på opbygningen af konventionelle styrker udrustet med taktiske atomvåben. Fra amerikansk side har den opfattelse været gjort gældende, at Amerikas allierede ikke kan forlange, at verden skal kastes ud i en atomkrig og Amerikas byer ødelægges for at imødegå et lokalt angreb. Derigennem får det lokale angreb en særlig militærpolitisk placering, som det ikke havde før.